

Min yndlingsbiograf

Som jeg så overordentlig rigtigt har bemærket (med de ord indledte Baudelaire engang en artikel) er kendetag-net på den moderne storby netop at den byder sine små sygelige svampe-gevækster, os, på enhver mulighed. 'København, du har alt hvad der drager mit sind' sang Olga Svendsen i sin tid, da det givetvis var mere lodret løgn end i dag. Nu er det på sin vis rigtigere: Selv om det naturligvis er bluff er København på mange måder ved at ligne en storby.

Bare for at tage eedsempel, så har Stor-København efterhånden omkring 100 biograf-fer, ikke færre, og der er biografer af næsten enhver afskygning. Der er biografer med nøjagtigt numererede pladser og biografer nærmest uden billetter, der er biografer med servering og biografer hvor de fleste selv har medbragt servering. Der er biografer hvor man udelukkende kommer for at le, der er biografer hvor det bare er helt pinligt hvis man le, der er forkerte steder, der er biografer der ville dø af skam over at vise andet end populære kvinde-film fra succes-kærsmarkerne med efterfølgende foredrag og diskussion, og der er biografer der uden nogen sinde at dø af i hvert fald skam viser mord og

mishandling, special-sado og multi-maso, hver eneste dag. Man skulle tro det var nok hver dag frit at kunne vælge imellem Balling og Bergman, Bardot og Moreau, Fonda og Fleming og Fassbinder.

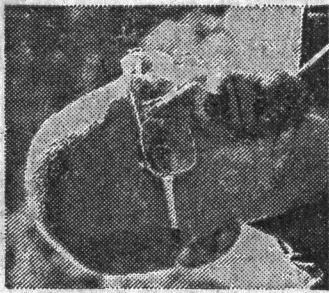
Og alligevel må jeg indrømme, at uanset hvor mange biografer der er kommet til med hver sin selvstændige og markante og bevidste profil, så er der en biograf som er forsvundet og som jeg savner som man ellers kun savner nære venner: DSB-Kino, 'Den Vide Verden', den lille tegne-films biograf som i sin tid lå der hvor de sidste år Hovedbanegårdens døgnbutik har ligget og regelmæssigt reddet så mange af os mod passende pristillæg.

Der var en stemning i DSB-Kino som man ikke fandt andre steder og som siden da har været hjemløs, en stemning der også kom af gen-nemfarten, naturligvis, af at folk der gik ind oftest ventede på et tog og så smuttede lige midt i forestillingen så biograf-fen blev en slags fortsættelse af perronerne og kyndige kendere af køreplanen (vor civilisations virkelige grundlag) vidste, at nu gik Slagelse og om ti minutter, midt i 'Søren Spætte møder Måne-Manden', ville Engländeren forsvinde til Esbjerg — det

var også det, men ikke bare det. Det var også program-formen.

Det gør nu engang fanden til forskel, om man — som i normale biograf-fer — 'ser en film', eller om man — som i DSB-Kino — 'ser film'. Det er naturligvis to forskellige ting. Et program i DSB-Kino var en rhapsodi, en billed-mixed-grill, en TV-kanalskift-klip. Det kunne f.eks. bestå af tegnefilm, stumfilms-komikere, sports-reportager og 'uge-revyer' — og når man så var kommet så langt kørte rullen bare forfra, og man legede en gang til med de samme klodser.

'Uge-Revyen' var altid vidunderlig, hvert ord i den var sandt og som al ægte virkelighed var den ren drøm. Der var altid nogle som havde vundet i motor-race og som smilede bredt, der var en eller flere filmstjerner der var blevet gift eller skilt, og der var billeder fra deadline til sidste eller næstsidste krig. Det var alt sammen så monotont og forventeligt forudsigteligt som netop kun nyheder er, og denne billige tilforlidelighed som gik igennem alting gjorde sit til DSB-Kino's særlige stemning. Man kunne så meget derinde. Man kunne med langt større selvfølgelighed og langt sundere samvittighed end i nogen

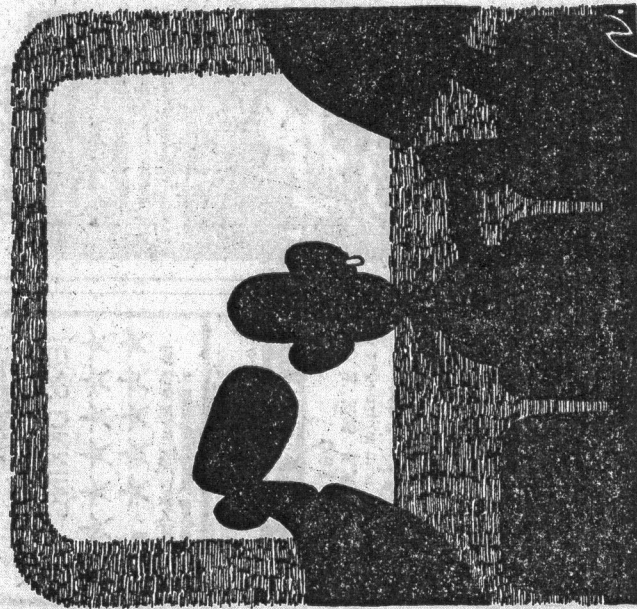

Dan Turèll
i byen

biograf, et non-stop sted i byen hvor man bare dryssee-rind og sér f.eks.: 1): Den kære-klassiske Uge-Revy sammen-sat af klip fra ugens nyt, også genial for den nyankomne turist. 2): Den vundgælige gamle Gøg-og-Cokke-film. 3): Vandring med Broby Johansen i Nyhavn. 4): En reportage om menneskesedert på New Guinea med indforstået speak. 5): Gamle billeder af de tre små danske prinsesser og deres opvækst. 6): Anders And på rulleskøjter.

Alt sammen på en time, i selskab med rastløse rygende og rejsende folk.

Og så denne bizarre eftersmag når man går igen, denne viden om måske hurtigt at glemme filmene, men aldrig hverken stedet eller de mennesker i salen filmen kaldte.

Tegning Peder Nyman

3—4 stykker bare på strækningen fra The Strand til Leicester Square, City var brolagt med dem — og de er alle væk nu. Det var biografer med korte non-stop programmer, forte satte føljetoner som man fulgte med i, bogstavelig ismand og hele familier med madkurve. Det var biografer med både leben, lede og liderlighed, biografer hvor man altid kom til at se væk fra lærredet fordi der var så meget gang i den rundt om en.

Jeg gad nok vide om vi ikke er 'mange der mener' at der til trods for TV og art cinemas savnes en gennem- og å jour-ført udgave af DSB-Kino-princippet, en tegnefilms-

anden biograf kysse, ryge, drikke, spise, sove — netop fordi folk så film og ikke så en film. Og tiden var så kort og billetten så billig at man altid kunne drysse ind og ud som det stak en, så efterhånden blev DSB-Kino lige så meget et sted hvor man satte sig hen for at tænke, meditere, sprede tankerne, afklare tømmer-mændene — og jeg tror så-mænd den sparede mange for store udgifter til ugeblade, alkohol og psykiatere.

Det er ikke så længe siden den slags biografer endnu var udbredte, også andre steder. Sidst i 60'erne var der stadig mange tegnefilms-biografer i Paris, og London havde endog